Lietas arhīva Nr. C-0743-19/20
ECLI:LV:RVPT:2019:0528.C30480118.8.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2019.gada 26.martā

Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa
šādā sastāvā : tiesnese I.Casno
ar sekretāri J.Pjatahinu
piedaloties prasītājas pārstāvei zvērinātai advokātei I.Rozentālei

izskatīja atklātā tiesas sēdē civillietu /pers. A/ prasībā pret /pers. B/ (/pers. B/) par publikācijas atzīšanu par godu un cieņu aizskarošu un morālā kaitējuma kompensācijas piedziņu.

Aprakstošā daļa

Prasītāja/pers. A/ iesniegusi tiesā prasību, ar vēlākiem grozījumiem, pret /pers. B/ (/pers. B/) par publikācijas atzīšanu par godu un cieņu aizskarošu un morālā kaitējumu kompensācijas piedziņu, norādot, ka 2016.gada 27.aprīlī interneta portālā "sudzibas.lv" publicēta sūdzība par /pers. A/.

Iepazīstoties ar sūdzības saturu, konstatēts, ka sūdzības autors "Lauma2016" ir publicējis portālā nepatiesu, prasītājas godu, cieņu un reputāciju aizskarošu viedokli jeb subjektīvu vērtējumu par prasītājas profesionālo darbību AS "Swedbank" personāla pārvaldes vadītājas amatā laika periodā no 2016.gada 1.marta līdz 2016.gada 30.jūnijam, kā arī personīgi uz prasītāju vērstus aizskarošus izteikumus. Papildus minētajam, sūdzībā izmantoti un publicēti prasītājas personas dati, tas ir, prasītājas vārds, uzvārds, darba vieta un amats bez prasītājas piekrišanas.

Atbildētājs, uz kura vārda ir reģistrētas interneta portāla "sudzibas.lv" domēna vārda "sudzibas.lv" lietošanas tiesības augstāka līmeņa domēna ".lv" reģistrā, ir pārkāpis prasītājas privātās dzīves robežas, kas ir aizsargātas ar Satversmes 96.pantu, pieļaujot sūdzības publicēšanu un nedzēšanu publiskā un sabiedrībā zināmā interneta portālā. Proti, bez prasītājas piekrišanas interneta portālā tika publicēti, kā arī pēc pamatotu iebildumu un vairāku lūgumu saņemšanas netika dzēsti prasītājas personas dati, kā arī netika dzēsta sūdzība, kas satur godu, cieņu un prasītājas reputāciju aizskarošu un cinisku viedokli.

Prasītāja norādījusi, ka interneta portāls "sudzibas.lv" pieder atbildētājam un uz atbildētāja vārda ir reģistrētas interneta portāla domēna vārda "sudzibas.lv" lietošanas tiesības augstāka līmeņa domēna ".lv" reģistrā, kura uzturētājs ir Latvijas Universitātes Matemātikas un Informātikas institūta Tīkla risinājumu daļa.

Pēc iepazīšanās ar sūdzības saturu, caur interneta vietnē www.sudzibas.lv "Kontakti" sadaļā piedāvāto formu prasītāja sazinājusies ar atbildētāju, lūdzot nekavējoties izņemt sūdzību no interneta portāla, kā arī sniegt informāciju par autoru, kas sūdzību ir ievietojis interneta portālā.

2016.gada 30.jūnijā atbildētājs sniedzis atbildi, norādot, ka sūdzību risināšanai izmantojams portāla algoritms, kas paredz sazināšanos ar personu, kura atstājusi savu negatīvo vērtējumu. Atbildētājs arī norādījis, ka vienīgais veids, kā atrisināt radušos situāciju, ir sazināties ar autoru, izmantojot portāla iespējas, vai arī atstāt savu komentāru zem sūdzības.

Pēc atbildes saņemšanas prasītājas norādījusi, ka šāds risinājums konkrētajā situācijā nav piemērojams, jo sūdzības autora mērķis bijis nomelnot prasītāju un visa sniegtā informācija ir nepatiesa. Turpmākā savstarpējā sarakste ar atbildētāju nav bijusi veiksmīga un rezultātā prasītāja saņēmusi atbildi, ka, lai pasargātu citus patērētājus no līdzīgām situācijām, portālā sūdzības netiek dzēstas. Ar sūdzības autoru pēc vairākkārtējiem mēģinājumiem prasītājai nav izdevies sazināties. Tāpat atbildētājs nav atklājis autora patieso identitāti.

Ievērojot minēto, prasītājai nodarīts kaitējums, jo no atbildētāja kā personas, uz kuras vārda ir reģistrētas domēna lietošanas tiesības augstāka līmeņa domēna ".lv" reģistrā puses ir nekorekti norādīt, ka sūdzības autors konkrētajā situācijā ir "patērētājs". Atsaucoties uz Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 1.panta pirmās daļas 3.punktu, prasītāja norādījusi, ka konkrētajā gadījumā sūdzības autors nekādā gadījumā nav un nevar tikt uzskatīts par patērētāju. Turklāt, kā norādīts sūdzībā, autors strādājis ar prasītāju vienā darba vietā AS "Swedbank" un savu personisko antipātiju dēļ nolēmis uzrakstīt un publicēt sūdzību interneta portālā "sudzibas.lv".

Gadījumā, ja atbildētāja mērķis ir aizsargāt patērētāju tiesības, tad atbildētājs nedrīkstēja pieļaut sūdzības publicēšanu, jo sūdzība nav saistīta nedz ar patērētāju tiesību aizskārumu, pakalpojumu sniegšanu vai saņemšanu un (vai) minēto jautājumu risināšanu, un šis apstāklis ir prasības pamatā.

Prasītāja uzskata, ka sūdzība ir nepārprotami publicēta ar mērķi celt neslavu, aizskart prasītājas godu, cieņu, reputāciju, pārkāpt privātās dzīves aizsardzības prasības, respektīvi, iejaukties prasītājas privātajā dzīvē, nepatiesi apkaunojot viņu, kā arī apšaubīt prasītājas kā speciālista darbību. Iepazīstoties ar sūdzības saturu un neitrāli un objektīvi novērtējot kopējo publicētā teksta radīto kontekstu, jāsecina, ka sūdzība ir izteikti emocionāla, ciniska un pilna ar personiska rakstura pārmetumiem prasītājai. Līdz ar to sūdzība nevar sniegt objektīvu priekšstatu vai vērtējumu par prasītājas darba pienākumu izpildi vai prasītājas personību kopumā.

Otrkārt, atbildētājs pieļāvis, ka sūdzībā tiek pieminēts prasītājas vārds, uzvārds, amats un darba vieta, kas saskaņā ar Fizisko personu datu aizsardzības likumu ir prasītājas personas dati, kurus trešā persona – arī atbildētājs – nav tiesīga apstrādāt bez prasītājas piekrišanas. Atsaucoties uz Fizisko personu datu aizsardzības likuma 7.panta 1.punktu, prasītāja norādījusi, ka minētais apstāklis

prasības realizācijas aspektā pierāda to, ka atbildētājs nedrīkstēja pieļaut sūdzības publicēšanu interneta portālā. Taču, pat pieļaujot tās publicēšanu uz īsu brīdi, sūdzība nekavējoties bija jāizņem no portāla pēc prasītājas pirmā lūguma saņemšanas. Ja atbildētājs būtu rīkojies ar savu interneta portālu kā krietns un rūpīgs saimnieks, citastarp, ievērojot datu aizsardzības prasības Latvijas Republikā, sūdzība netiktu publicēta un nebūtu pārkāpuma. Pieļaujot prasītājas personas datu publicēšanu bez prasītājas piekrišanas interneta portālā, atbildētājs rupji pārkāpis prasītājas privātās dzīves robežas, tiesības, kuras aizsargā Satversmes 96.pants.

Atsaucoties uz Satversmes 96.pantu un Eiropas Cilvēktiesību aizsardzības konvencijas 8.pantu, kā arī Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2004.gada 24.jūnija spriedumu, prasītāja norādījusi, ka personas vārda izmantošana bez prasītājas piekrišanas ir privātās dzīves robežu pārkāpums. Turklāt, ņemot vērā, ka sūdzībā sniegtā informācija neatbilst patiesībai, sūdzība atstājusi uz prasītājas privāto dzīvi negatīvas sekas, kuru rezultātā viņa cieš finansiālus zaudējumus. Atbildētājam, ievērojot privātās dzīves neaizskaramības principu, bija pienākums prasītājas personu datus nepublicēt, vai arī tos aizstāt ar citu vārdu, vai citādā veidā nodrošināt prasītājas datu drošību portālā.

Prasītāja norādījusi, ka 2016.gada 2.septembrī interneta portālā parādījies atbildētāja ieraksts, kas norāda, ka sūdzība ir veiksmīgi atrisināta, papildinot ierakstu ar komentāru, ka persona vairākas reizes mēģināja sazināties ar sūdzības autoru, taču visi mēģinājumi tika ignorēti, līdz ar to sūdzība tiek atzīta par atrisinātu. Šī atbildētāja sniegtā informācija nekādā veidā neatbilst patiesībai, jo prasītājai ar sūdzības autoru nebija izdevies sazināties, līdz ar to sūdzība nevar tikt uzskatīta par atrisinātu, jo puses savā starpā nav komunicējušas un vienojušās par risinājumu.

Atbildētājs interneta vietnē ne vien nav izdzēsis sūdzību, bet pieļāvis, ka interneta portāla lietotājiem tiek sniegta maldinoša informācija par lietas faktiskajiem apstākļiem, ka norāda uz to, ka atbildētājs nav godprātīgs un viņa mērķis ir nevis noskaidrot patiesos apstākļus, vai aizsargāt patērētāju tiesības, bet celt interneta vietnes popularitāti jebkādiem iespējamiem līdzekļiem, tostarp, pieļaujot aizskarošu viedokļu publicēšanu, tādējādi mākslīgi pavairojot sava interneta portāla lomu strīdu risināšanā attiecībā uz augsta līmeņa vadības speciālistu, tajā skaitā personāla vadītāju, reputāciju Latvijas Republikā.

2016.gada 8.augustā prasītāja vērsusies Datu valsts inspekcijā, kura konstatējusi, ka interneta vietnē ir ievietota informāciju par prasītāju, kas satur viņas personas datus. Ņemot vērā, ka prasītāja nav izsniegusi interneta portālam piekrišanu savu datu apstrādei, prasītāja secinājusi, ka nav citu, likumā noteikto, priekšnoteikumu prasītājas datu apstrādei, jo sevišķi aizskarot viņa godu un cieņu ar sūdzības jeb izteikti ciniska viedokļa publicēšanu un nedzēšanu pēc vairākkārtīgu pieprasījumu saņemšanas. Līdz ar to prasības pamatā ir gan goda un cieņas aizskārums, gan datu aizsardzības pārkāpums, kas, tajā skaitā, pierāda atbildētāja neatļautu darbību interneta portāla darbības vešanā, rezultātā nodarot prasītājai kaitējumu ar ļaunu nolūku.

Līdz ar to, pierādīts, ka sūdzība tika publicēta interneta portālā pretēji tiesību normām datu aizsardzības tiesību nozarē, ar mērķi celt neslavu, aizskart prasītājas godu, cieņu, reputāciju, kā arī apšaubīt viņas kā speciālista darbību, publiski radot par prasītāju izteikti negatīvu priekšstatu.

Atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību Tiesas 2015.gada 16.jūnija spriedumu, prasītāja norādījusi, ka, nenodrošinot pienācīgu interneta portāla satura kontroli, tajā skaitā, datu aizsardzību, atbildētājam ir jāuzņemas civiltiesiskā atbildība par sūdzības publicēšanas faktu. Prasītāja norādījusi, ka minētie secinājumi *expressis verbis* atbilst Eiropas Cilvēktiesību Tiesas 2015.gada 16.jūnija sprieduma lietā *Delfi pret Igauniju* motīvu daļas 151.punktam, kas paredz, lai gan anonimitātei internetā ir būtiska vērtība, tā ir jāsamēro arī ar citu personu tiesībām un interesēm. Tādēļ, ja nav efektīvu pasākumu, kas ļautu identificēt autoru, kā tas ir interneta portāla "sudzibas.lv" gadījumā, prasība ceļama pret atbildētāju, kurš jebkuras pretenzijas prasības apmierināšanas gadījumā varētu vērst pret autoru.

Papildus prasītāja norādījusi, ka empīriski pierādīts ir fakts, ka sūdzība – faktiski cinisks viedoklis – nepamatojas uz jebkādiem faktiem. Proti, nav pat nepieciešams sevišķi apliecināt to, ka sūdzība ir izteikti ciniska burtiskā nozīmē, izteikti emocionāla, negatīva un prasītāju nomelnojoša un tai nav nekādas faktiskās bāzes, jo tajā ietvertie izteikumi ir krasi emocionāli un personiski. Faktiski tas ir publiski izteikts viedoklis, kas ir publicēts ar mērķi nomelnot prasītāju, kā arī aizskart viņas godu, cieņu un reputāciju.

Turklāt saskaņā ar judikatūras atziņām, uzskatāms, ka sūdzība ir tikai un vienīgi autora izteiktais viedoklis, nevis faktu izklāsts, ko var objektīvi pārbaudīt. Taču judikatūrā atzīts, ka viedoklis – tāpat kā jebkurš cits izteikums – nedrīkst aizskart personas godu un cieņu. Turklāt atzīts, ka, arī lai sniegtu asu un negatīvu personas vērtējumu, ir jāpastāv zināmam pamatam.

Līdz ar to jāsecina, ka atbildētājs pieļāvis sūdzības publikāciju interneta portālā, kas ietver negatīva rakstura izteikumus par prasītāju, kuriem nav nekāda pamata, kuri ir tendenciozi un publicēti apzināti – ar mērķi prasītāju publiski nomelnot.

Neapšaubāmi, ka sūdzības saturs *per se* apliecina, ka autora tendenciozi sagatavotais teksts ir nesamērīgi aizskarošs viedoklis, kas attiecīgi nodarījis prasītājai kaitējumu.

Sakarā ar to, ka atbildētājs ir izdzēsis no interneta portāla sūdzību un nodrošinājis, ka /pers. A/ personas dati interneta vietnē vairs nav pieejami, kā arī nav pieejami, izmantojot meklētājprogrammu www.google.lv vai citas interneta meklētājprogrammas, kurās ir pieejami interneta vietnē publiskotie prasītājas personas dati, prasītāja lūgusi piedzīt no atbildētāja morālā kaitējuma kompensāciju 6000 EUR. Prasītājas ieskatā, šāda atlīdzības apmēra piedziņa gan nodrošinātu taisnīgumu lietā, motivējot atbildētāju nodrošināt normālu interneta portāla darbību, gan preventīvo funkciju, motivējot atbildētāju atturēties no goda un cieņas aizskarošu izteikumu realizācijas interneta portālā, gan samierināšanas funkciju, nodrošinot pamatotu atlīdzību lietas apstākļu kontekstā.

Pamatojoties uz Eiropas Cilvēktiesību aizsardzības konvencijas 8.pantu, Satversmes 96.pantu, Civillikuma 1635., 2352.[1] pantu, Fizisko personu aizsardzības likuma 2., 7., 32.pantu, prasītāja lūgusi atzīt, ka interneta portāla "sudzibas.lv" tīmekļa vietnē ievietotā publikācija ar nosaukumu "Swedbank jaunā HR vadītāja Līga S. – Darba vieta un jaunie kolēģi", kas publicēta 2016.gada 27.aprīlī, autors "Lauma2016", bija /pers. A/ goda un cieņas aizskaroša, piedzīt no atbildētāja morālā kaitējuma kompensāciju 6000 EUR, kā arī visus tiesāšanās izdevumus.

Atbildētājs/pers. B/ paskaidrojumus vai iebildumus par prasību nav iesniedzis.

Tiesas sēdē prasītājas pārstāve zvērināta advokāte Inese Rozentāle prasību uzturēja pilnā apmērā uz tajā norādītajiem pamatiem un lūdza apmierināt, sniedza paskaidrojumus, kas analogi prasībā norādītajam. Papildus norādīja, ka atbildētāja rīcība, izdzēšot sūdzību, savā ziņā pierāda faktu, ka prasības pieteikumā paustie apsvērumi un prasītājas argumenti arī atbildētāja ieskatā ir pamatoti un tas ir kalpojis par pamatu, lai izpildītu /pers. A/ sākotnēji pieteikto lūgumu, dzēst nepamatoto sūdzību, kas nav balstīta ne ar kādiem faktiem un ir klaji izteikti nicinoša informācija. Ievērojot, ka prasības celšanas galvenais iemesls – panākt sūdzības dzēšanu – ir panākts, prasītāja, ņemot vērā publikācijas kontekstu, lūdz atzīt visu publikāciju par godu un cieņu aizskarošu.

Turklāt, ņemot vērā, ka sūdzība ir cieņu un goda aizskaroša, ko, prasītājas ieskatā, pastiprina arī portāla faktiskā rīcība, nereaģējot

uz prasītājas sākotnējiem centieniem panākt sūdzības operatīvu dzēšanu, kā arī neatklājot patieso sūdzības autoru, iestājušies Civillikuma 1635. un 2352.[1]pantā minētie apstākļi, kas ir par pamatu prasītājai pieteikt otru prasījumu par morālā kaitējuma kompensāciju, kas prasībā norādīta kā atlīdzība par mantisku kaitējumu – 6000 EUR, kas aprēķināta, ņemot vērā, ka tās ir četrpadsmit minimālās mēnešalgas vai sešas vidējās mēnešalgas Latvijas Republikā.

Papildus norādīja, ka prasība celta pret atbildētāju /pers. B/, jo viņš prasības celšanas brīdī bija domēna lietotājs un ir atbildīgs par iepriekš publicētajām sūdzībām.

Atbildētājs /pers. B/ uz tiesas sēdi nav ieradies, kā arī nav paziņojis savas neierašanās iemeslus.

No lietas materiāliem redzams, ka atbildētājam par tiesas sēdes vietu un laiku paziņots atbilstoši Civilprocesa likuma 56.[2]pantam, nosūtot pavēsti uz atbildētāja deklarēto dzīvesvietas adresi. No Tieslietu ministrijas Starptautiskās sadarbības departamenta saņemts paziņojums par tiesiskās palīdzības lūguma izpildi, no kura redzams, ka prasības pieteikums un tiesas pavēste atbildētājam izsniegti 2018.gada 12.decembrī *(lietas 138.- 142.lapa).*

Tiesa, noklausoties prasītājas pārstāves viedokli un pamatojoties uz Civilprocesa likuma 74.pantu un 156.panta pirmo daļu, uzskata par iespējamu izskatīt lietu bez atbildētāja klātbūtnes tiesas sēdē.

Motīvu daļa

Noklausījusies prasītājas pārstāves paskaidrojumus tiesas sēdē, pārbaudījusi un novērtējusi pierādījumus lietā tiesa atzīst, ka prasība nav pamatota un ir noraidāma.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 190.panta otro daļu tiesa spriedumu pamato uz apstākļiem, kas nodibināti ar pierādījumiem lietā, bet atbilstoši Civilprocesa likuma 8.panta pirmajai daļai tiesa noskaidro lietas apstākļus, pārbaudot pierādījumus, kuri iegūti likumā noteiktajā kārtībā.

Civilprocesa likuma 192.pants tiesai uzliek pienākumu spriedumu taisīt par prasībā norādīto priekšmetu un uz prasībā norādītā pamata. Tas nozīmē, ka tiesa var izvērtēt prasījumu pamatotību vai nepamatotību, vadoties vienīgi no faktiem un apstākļiem, kurus puses norādījušas kā prasības, pretprasības vai iebildumu pamatu *(sk. Civilprocesa likuma komentāri. I daļa (1.-28. nodaļa). Otrais papildinātais izdevums. Sagatavojis autoru kolektīvs. Prof. K. Torgāna zinātniskajā redakcijā. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2016, 520.lpp.).*

No interneta vietnes www.sudzibas.lv izdrukas redzams, ka ar nosaukumu **„Swedbank jaunā HR vadītāja Līga S. - Darba vieta un jaunie kolēģi" ar segvārdu „Lauma2016" 27.04.2016. ievietota šāda satura sūdzība :** *"Beidzot man ir pamatīgi sakrājies, ko teikt. Kā ilgadējam Swedbank darbiniekam es domāju man ir tiesības paust savu viedokli, jo izskatās jo tālāk jo "dziļāk purvā". Runa ir par jauno HR vadītāju Līgu S. Man jāsaka iepriekš paldies līdzšinējai vadītājai /pers. L/, kas bija profesionālis savā jomā ar lieliskām vadītājas prasmēm, bet tas, kas ir paņemts pašlaik kā Swedbank HR vadītājs neiztur nekādu kritiku. Es ļoti ceru, ka bankas vadība kādā brīdī apjautās viņai pakļautos darbiniekus un painteresēsies par mūsu viedokli par jauno vadītāju. Kāpēc es tik skarbi izsakos? Paskaidrošu. Sāksim ar to, ka jaunā vadītāja, kas tika stādīta kā augsta līmeņa profesionālis (nezinu gan vai Maximas, Latvijas Balzāma HR vadītājas pieredze ir vērtējama kā ļoti noderīga finanšu jomā) jau pirmajā iepazīšanās reizē ar sev padotajiem darbiniekiem paziņoja, ka HR kā tāds viņai neinteresē un viņa plāno 3 gadu laikā būt jau bankas valdē. Tas jau lika mums visiem savā starpā saskatīties un sākt apspriest, ka jaunajai vadītājai HR jautājumi un tai skaitā arī mēs nešķietam gana interesanti. Tālākie notikumi tikai apstiprināja šo faktu. Viņas pirmajās darba dienās paveikto un runāto vērtēju kā katastrofālu. Pirmkārt, aukstā attieksme spiežas caur visām viņas vīlēm. Nezinu, vai viņa tādā veidā cenšās iegūt cieņu (respektu) no saviem darbiniekiem, bet panāca tikai pretējo. Bankas vadība savās uzrunās ar darbiniekiem aicina izskaust jebkāda veida augstprātību attiecībās ar klientu, tad varbūt sāksim ar sevi un iekšējiem klientiem, tas ir, kolēģiem un nepieņemsim darbā augstprātības "kalngalus".*

Jāatzīst, ka arī profesionālajā ziņā neko vērtīgu līdz šim no Līgas neesam sadzirdējuši.

Kāpēc tāds ir izveidojies viedoklis, tūlīt paskaidrošu.

- *Pirmajās nedēļās viņas svarīgākais uzdevums bija uztaisīt sev fotosesiju, lai varētu savas jaunās bildes izvietot bankas iekšējā mājas lapā, Linkedin un Facebook. Ja darbinieks vēlētos sevi profesionāli pierādīt viņam būtu, manuprāt, citi darba mērķi un uzdevumi pirmajās nedēļās*
- *Otrkārt, ļoti redzami kā viņa cenšas iepatikties Bankas vadībai. Uz vadības stāvu skrien par katru sīkāko jautājumu, kas, mūsuprāt, būtu jāatrisina pašai. Baidās uzņemties atbildību pat par vissīkāko jautājumu. Kā arī papildus komunikācija ar vadības vīriešiem izskatās, ka viņai ļoti patīk. Tas ir tik acīmredzami.*
- *Treškārt, šķiet, ka Līgas galvenais HR jauninājums Swedbank ir darba laikā apmeklēt Facebook lapu un saaicināt savos draugos pēc iespējas vairāk jauno kolēģu. Arī man bija pārsteigums, ka darba dienas vidū saņēmu no viņas uzaicinājumu draudzēties. Kāds tas ir piemērs pārējiem darbiniekiem? To, ka darba laikā varam nodarboties ar saviem personīgajiem jautājumiem!?! Ar tādu darba ikdienu mēs nesasniegsim Bankas vadības izvirzītos mērķus. Tāpēc, skatoties uz Līgas piemēru, darba dienas vidū izvietoju savas pārdomas par jauno kolēģi*
- *Ceturtkārt, mani, kā ilggadēju darbinieku, patiešām aizvainoja šis notikums. Šī kundze strādā bankā pāris nedēļas un viņai tiek dotas tādas privilēģijas kā retam ilggadējam darbiniekam. Klausīties kā viņa jau pirmajās savās darba nedēļās ir aizgājusi uz bankas sagādāto teātra pirmizrādi, vai kā plānojot iet uz vairākiem koncertiem kā /pers. N/ uz Svvedbank ložu Arēnā Rīga! Atvainojiet, man par vairākiem nostrādātiem gadiem nekad neviens no Bankas vadības nav piedāvājis šādu iespēju! Es par to būtu ļoti priecīga! Gribētu ieteikt Bankas vadībai varbūt ieviest tādu motivāciju darbiniekiem ar lielu stāžu par labiem sasniegumiem tiek piedāvāta šāda iespēja, nevis demotivēt pārējos darbiniekus, redzot kā pāris nedēļu pastrādājoša kolēģe, kur neko nav paveikusi iet uz Bankas ložu Arēnā Rīga.*
- *Piektkārt, šī jaunā kolēģe pat nemāk uztaisīt pārskatāmas, loģiskas un bankas vienotā stilā ieturētas prezentācijas! Viņas prezentācijas labākajā gadījumā ir 8.klases līmenī.*
- *Izskatās, ka /pers. A/ te ir atnākusi izklaidēties un sasniegt savas nepamatotās ambīcijas tikt Bankas valdē.*
- *Reizēm labāk ir ilgāk pameklēt pienācīgu aizvietotāju, nevis aizlāpīt vietu ar nepiemērotu kandidatūru.*

Es ceru, ka tiksim sadzirdēti."(lietas 22.lapa).

Prasītāja lūdz atzīt minēto sūdzību par godu un cieņu aizskarošu un piedzīt no atbildētāja morālā kaitējuma kompensāciju 6000 EUR, pamatojot prasījumu ar apstākļiem, ka sūdzības autors "Lauma2016" ir publicējis portālā nepatiesu, prasītājas godu, cieņu un reputāciju aizskarošu viedokli jeb subjektīvu vērtējumu par prasītājas profesionālo darbību AS "Swedbank" personāla pārvaldes vadītājas amatā laika periodā no 2016.gada 1.marta līdz 2016.gada 30.jūnijam, kā arī personīgi uz prasītāju vērstus aizskarošus izteikumus. Tāpat sūdzībā izmantoti un publicēti prasītājas personas dati, t.i., prasītājas vārds, uzvārds, darba vieta un amats bez prasītājas piekrišanas.

Attiecīgi atbildētājs, uz kura vārda ir reģistrētas interneta portāla "sudzibas.lv" domēna vārda "sudzibas.lv" lietošanas tiesības augstāka līmeņa domēna ".lv" reģistrā, ir pārkāpis prasītājas privātās dzīves robežas, kas ir aizsargātas ar Satversmes 96.pantu, pieļaujot sūdzības publicēšanu un nedzēšanu publiskā un sabiedrībā zināmā interneta portālā. Proti, bez prasītājas piekrišanas interneta portālā tika publicēti, kā arī pēc pamatotu iebildumu un vairāku lūgumu saņemšanas netika dzēsti prasītājas personas dati, kā arī netika dzēsta sūdzība, kas satur godu, cieņu un prasītājas reputāciju aizskarošu un cinisku viedokli.

Lietā nav strīda, ka uz prasības grozījumu iesniegšanas dienu, t.i. 2018.gada 20.septembri sūdzība no portāla ir dzēsta *(lietas 15.-16.lapa)*.

Juridiskajā literatūrā ir norādīts, ka prasītājs pats izvēlas personas, pret kurām celt prasību, jo Civilprocesā darbojas dispozitivitātes princips, saskaņā ar kuru persona ir tiesīga izmantot prasības tiesības pēc saviem subjektīviem ieskatiem, t.i., pusei pašai jāizlemj vai tā vēlas un vai tai ir vajadzība vērsties tiesā, vai turpretim labāk paciest tiesību traucējumu (*skat. Civilprocesa likuma komentāri. I daļa (1.- 28.nodaļa), autoru kolektīvs prof. K.Torgāna zinātniskajā redakcijā, TNA, 2011, 318.lpp*.).

Tāpat juridiskajā literatūrā norādīts, ka atbildētājs ir persona, pret kuru vērsta prasība sakarā ar patiesu vai iespējamu prasītāja tiesību vai ar likumu aizsargātu interešu aizskārumu. Līdz ar to atbildētājs lietā ir puse, kas tiek uzskatīta par atbildīgu (vainojamu) otras puses tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārumā. Prasības tiesvedības jēga un būtība galvenokārt izpaužas prasītāja celtās pretenzijās pret atbildētāju, norādot, kā tieši atbildētājs ir veicis vai ir vainojams prasītāja tiesību vai likumīgo interešu aizskārumā (*skat. Prasības tiesvedība un pierādījumi. Līcis A. Rīga, 2003, 25.lpp*).

Prasītaja cēlusi prasību pret atbildētāju /pers. B/, norādot, ka interneta portāls "sudzibas.lv" pieder atbildētājam un uz atbildētāja vārda ir reģistrētas interneta portāla domēna vārda "sudzibas.lv" lietošanas tiesības augstāka līmeņa domēna ".lv" reģistrā, kura uzturētājs ir Latvijas Universitātes Matemātikas un Informātikas institūta Tīkla risinājumu daļa.

No lietā esošās Latvijas Universitātes Matemātikas un Informātikas institūta 2018.gada 23.janvāra atbildes uz pieprasījumu par domēna vārdu sudzibas.lv redzams, ka no 23.08.2013. līdz 18.12.2017. kā domēna vārda lietotājs norādīta /pers. P/. No 18.12.2017. līdz vēstules sagatavošanas brīdim kā domēna vārda sudzibas.lv lietotājs norādīts /pers. B/ *(lietas 72.lapa)*.

Civillikuma 2352.^{1}pantā noteikts, ka katram ir tiesības prasīt tiesas ceļā atsaukt ziņas, kas aizskar viņa godu un cieņu, ja šādu ziņu izplatītājs nepierāda, ka tās atbilst patiesībai. Ja personas godu un cieņu aizskarošās ziņas izplatītas presē, tad gadījumā, kad tās neatbilst patiesībai, šīs ziņas presē arī jāatsauc. Ja personas godu un cieņu aizskarošās ziņas, kas neatbilst patiesībai, ietvertas dokumentā, šāds dokuments jāapmaina. Citos gadījumos atsaukšanas kārtību nosaka tiesa. Ja kāds prettiesiski aizskar personas godu un cieņu mutvārdiem, rakstveidā vai ar darbiem, tad viņam jādod atlīdzība (mantiska kompensācija). Atlīdzības apmēru nosaka tiesa.

Saskaņā ar Civillikuma 1635.panta pirmo daļu katrs tiesību aizskārums, tas ir, katra pati par sevi neatļauta darbība, kuras rezultātā nodarīts kaitējums (arī morālais kaitējums), dod tiesību cietušajam prasīt apmierinājumu no aizskārēja, ciktāl viņu par šo darbību var vainot. Ar morālo kaitējumu jāsaprot fiziskas vai garīgas ciešanas, kas izraisītas ar neatļautas darbības rezultātā nodarītu cietušā nemantisko tiesību vai nemantisko labumu aizskārumu. Atlīdzības apmēru par morālo kaitējumu nosaka tiesa pēc sava ieskata, ņemot vērā morālā kaitējuma smagumu un sekas.

No minētās tiesību normas izriet, ka morālais kaitējums ir tiesību aizskāruma sekas (ciešanas, sāpes, pārdzīvojumi), kas cietušajam rada tiesības uz apmierinājumu. Morālā kaitējuma nodarīšana dod tiesības cietušajam prasīt no aizskārēja mantisku atlīdzību, kuras apmēru nosaka tiesa.

Kā tas atzīts tiesu praksē, jautājumā par morālā kaitējuma pierādīšanu Civillikuma 1635.panta trešā daļa interpretējama pēc tās mērķa, kā arī sistemātiski ar šīs normas pirmo daļu un Satversmes 92.pantu. Lai iestātos civiltiesiskā atbildība par morālo kaitējumu, ir jākonstatē tādi paši pamati (priekšnosacījumi), kādi vajadzīgi atbildībai par zaudējumu atlīdzības formā, bet tieši attiecībā uz morālo kaitējumu, proti, 1) tiesību aizskārēja prettiesiska rīcība; 2) kaitējuma esamība; 3) cēloniskais sakars starp prettiesisku rīcību un kaitējumu.

Līdz ar to, lai atzītu prasītājas morālā kaitējuma aizskārumu, ko veicis atbildētājs, būtu jākonstatē tā prettiesiska darbība vai bezdarbība, reāli radies morālais kaitējums (fiziskas vai garīgas ciešanas), cēloniskais sakars starp prettiesisko darbību vai bezdarbību, kā arī prasītājai reāli radīto morālo kaitējumu.

LR Augstākas tiesas tiesu prakses apkopojumā „Morālā kaitējuma atlīdzināšana civillietās" (2014) norādīts, ka ar terminu „aizskārējs" Civillikuma 1635.pantā saprotama persona, kas veikusi neatļautu darbību. Tā ir elementāra patiesība *(sk.5.2.punkts)*.

Arī Augstākās tiesas Civillietu tiesu departaments izskatot lietu par goda un cieņas aizskarošu ziņu atsaukšanu un atlīdzības (mantiskās kompensācijas) piedziņu par morālo kaitējumu 2018.gada 26.februāra spriedumā lietā Nr.SKC-23/2018, norādījis : „izdevējs, pret kuru bija celta prasība, laikrakstu bija iegādājies jau pēc strīdus raksta publicēšanas, tāpēc nevar atbildēt par konkrētās publikācijas saturu" *(sk. LR Augstākās tiesas tiesu prakses apkopojumu „Goda un cieņas civiltiesiskā aizsardzība" (2000.-2018.) 31.lpp)*.

Lietā nav strīda, ka prasītājas ieskatā viņas godu un cieņu aizskarošā sūdzība interneta portālā publicēta 2016.gada 27.aprīlī, t.i. laikā, kad domēna vārda sudzibas.lv lietotāja bija /pers. P/.

Līdz ar to lietā nav konstatējams atbildētāja rīcības dēļ prasītājai nodarīts kaitējums, kas dotu pamatu no viņa prasīt tā apmierinājumu, jo iespējamais kaitējums nav radies atbildētāja rīcības dēļ, bet atbildība par konkrētās publicētās sūdzības saturu jāuzņemas tā brīža domēna lietotājam.

Prasītājas pārstāves arguments, ka prasība celta pret atbildētāju, jo viņš uz prasības celšanas brīdi bija domēna lietotājs un ir atbildīgs par iepriekš publicētajām sūdzībām atzīstams par nepamatotu, jo nav pamata uzskatīt, ka atbildētājs, iegādājoties domēna vārdu sudzibas.lv, būtu tā tiesību un pienākumu pārņēmējs un būtu uzņēmies atbildību par tajā agrāk publicēto sūdzību saturu.

Atbilstoši Civillikuma 1635. un 2352.^{1}pantam atbildības pienākums jānes personām, kas šo tiesību aizskārumu pieļāvušas.

Tādējādi prasītāja, ceļot prasību par publikācijas atzīšanu par godu un cieņu aizskarošu un morālā kaitējuma kompensācijas piedziņu, ir nepareizi noteikusi /pers. B/ par atbildētāju, jo atbildētājs nevar būt atbildīgs par publicēto sūdzību saturu, kura rezultātā varētu būt konstatējams iespējams prasītājas tiesību aizskārums laikā, kad viņš vēl nebija domēna lietotājs.

Tādējādi tiesa atzīst, ka konstatējams prasības juridisks defekts, t.i. prasība nav celta pret īsto atbildētāju, kas nav novēršams un ir patstāvīgs pamats prasības noraidīšanai, nevērtējot citus prasības pieteikumā norādītos apstākļus un lietā iesniegtos pierādījumus.

Ievērojot minēto, /pers. A/ prasība pret /pers. B/ par publikācijas atzīšanu par godu un cieņu aizskarošu un morālā kaitējuma kompensācijas piedziņu ir noraidāma pilnā apmērā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 8., 93., 97., 193.pantu, tiesa

nosprieda:

/pers. A/ prasību pret /pers. B/ (/pers. B/) par publikācijas atzīšanu par godu un cieņu aizskarošu un morālā kaitējuma kompensācijas piedziņu – noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt 20 (divdesmit) dienu laikā no sprieduma pasludināšanas dienas Rīgas apgabaltiesā, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā.

Spriedums sastādīts un ir pieejams 2019.gada 28.maijā.

Tiesnese (personiskais paraksts) **I.Casno**